

ἀδρακυλίστρα ἡ, ἀμάρτ. ἀδρακ'λίστρα Θράκ.(Αἰν.) Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδράκυλο.

Κοντὸς περιτυλιγμένος διὰ κλάδων ἀγριαχλαδεῶς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπισύρουν τὴν κάππαν διὰ νὰ κρεμάσῃ κροσσούς.

ἀδράκυλο τό, ἀμάρτ. ἀδράκ'λου Θράκ.(Αἰν.) ἀδράτ'λου Ἰμβρ.

Ἴσως ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρός καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄκυλον.

1) Τὸ φυτὸν κράταιγος ἡ ὀξυάκανθα (crataegus oxyacantha) καὶ ἄλλα εἶδη τῆς τάξεως τῶν ροδωδῶν (rosaceae) Θράκ.(Αἰν.) 2) Ἀκανθωτὸν κλαδίον τοῦ φυτοῦ τῆς ἀγριαχλαδεῶς Ἰμβρ. [**]

ἀδράλα ἡ, Θήρ. Τήν.

Ἴσως ἐκ τοῦ οὐσιαστικοποιηθέντος ἐπιθ. ἀδρός διὰ τοῦ μεταβατικοῦ τύπ. *ἀδράλι.

Πέτρα, λίθος μικρὸς καὶ σκληρὸς ἐγκατεσπαρμένος ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐνθ' ἀν.: Διάλεξε τὲς ἀδράλες ἀπὸ μέσ' ἀπ' τ' ἀδέλι Θήρ.

ἀδράλεστος ἐπίθ. Μ. Ἐγκυκλ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀδράλεστος.

Ὁ ἀδρῶς ἀλεσμένος, χονδροαλεσμένος.

ἀδραλίδα ἡ, Μύκ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ ἀγριόχορτον ὑμενόνημα τὸ Ἑλληνικὸν (hymenopema Graecum) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). [**]

ἀδραλότοπος ὁ, Κυκλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδράλα καὶ τόπος.

Τόπος πλήρης ἀδραλῶν. Πβ. ἀδραλωπός.

ἀδραλωπός ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδράλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωπός.

Ὁ πλήρης ἀδραλῶν, ἐπὶ τόπου.

Ἀδραμυττιανός ἐπίθ. Λέσβ.(Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀδραμύττιον.

1) Ὁ προερχόμενος ἐξ Ἀδραμυτίου: Ἰλαῖς Ἀδραμυτιανές. 2) Τὸ θηλ. Ἀδραμυτιανή οὐσ., τὸ φυτὸν ἐλαία Ἀδραμυτινῆς προελεύσεως.

***ἀδρανεμιὰ** ἡ, ἀμάρτ. ἀδρανεμιὰ Νάξ.(Σαγκρ.)

Ἴσως ἐκ τοῦ ὑδρο- θέμ. τοῦ οὐσ. ὕδωρ καὶ τοῦ οὐσ. ἄνεμος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀδρόμηλο.

Νηνεμία, μετὰ τὴν ὁποίαν συνήθως ἀκολουθεῖ βροχή: Ἀδρανεμιὰ τσ' ἤκοπα πολὺ γέννημα 'ς τ' ἁλώνι (δὲν εἶχε ἄερα καὶ ἔκαμνε πολλὴν ζέστην καὶ διὰ τοῦτο τὸ γέννημα ἐκόπτετο εὐκολώτερον κατὰ τὸ ἁλώνισμα). Πβ. κουφόβρασι.

ἀδραξῆδ ἡ, πολλαχ. ἀδραξία Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδράχνω.

1) Ἡ διὰ τῆς χειρὸς ἀπότομος σύλληψις τινος ἐνθ' ἀν.: Τοῦ 'δωσε μιὰ ἀδραξῆδ Κεφαλλ. Μοῦ 'δωσε μιὰ ἀδραξία Ζάκ.

2) Ποσότης δυναμένη νὰ περιληφθῇ ἐντὸς τῆς χειρὸς ἐνιαχ.: Μιὰ ἀδραξῆδ χῶμα.

ἀδραῖτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αῖτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀδειῖατος.

Ἀδρός, μεγάλος: Ἀσμ.

Τῶαί κάμνει τὰ μηλούδια τῆς ἀδραῖτα τῶαί μεάλα.

ἀδράχνω κοιν. ἀδράχων βόρ. ιδιῶμ. δράχων Θράκ. Κύπρ. Πάρ. Πόντ. (Σινώπ.) δράχων Θεσσ. ἀδράζω Ἡπ. Καρ. (Κνίδ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Λάστ.) Πόντ. (Χαλδ.) ἀδράζων Στερελλ. (Αἰτωλ. Λοκρ.) δράζω Πόντ. (Σούρμ. κ. ἄ.) ῥδάζω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.) ἀρδάζω Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Ἀμισ.) ἀδράχτω Ἡπ. (Ἀρτ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Τήν. ἀδράσκω Τήν. ἀδράσσω Καρ. (Κνίδ.) ἀβράκχων Τσακων. ἀβράχων Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. δράττομαι.

Α) Μετβ. 1) Λαμβάνω τι βιαίως, μεθ' ὁρμῆς ἀρπάζω κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Σινώπ. Σούρμ. Χαλδ. κ. ἄ.): Τὸν ἄδραξε ἀπὸ τὰ μαλλιά - ἀπὸ τὸ λαιμὸ - ἀπὸ τὸ χέρι κοιν. Τὸν ἄδραξε ὁ κλητῆρας τὸν κλέφτη Σῦρ. || Ἀσμ.

Ἀπ' τὰ μαλλιά τὸν ἄδραξε, 'ς τὴ γῇ τὸν ἀβροντάει Passow Carm. popular. 303.

Κι τοὺν κουντάρι τ' ἄδραξι κι' 'ς τοὺν λιμὸ τοῦ βάνει Θεσσ.

Καὶ τὸ λαγύνι ἄδραξε, 'ς τὴ βρούσι καὶ παγαίνει Θράκ.

Παίρνει καὶ ζώνει τὸ σπαθὶ κι ἀδράζει τὸ ντουφέκι

Ἡπ. 2) Περικαίω, καψαλίζω, ἐπὶ πυρὸς, ἡλίου, κλιβάνου, κττ. Ἡπ. Εὐβ. (Κύμ.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Βελβ. Σισάν.) κ. ἄ.: Ἀδραξε τὸ ψωμί ὁ φοῦρνος Κύμ. Ἀδράχνιτι τοὺν ψωμί Βελβ. Τοὺν πρόσουπον τοῦ πιδοῦ ἀδράχ'κι ἀπὸ τοὺν ἡλίου Σισάν. Οὐ ἡλίου τ' ἄδραξι τὰ γιγνήματα Ἡπ. Εἶνι ἀδραγμένα τὰ γιγνήματα αὐτόθι. Συνών. ἀρπάζω. 3) Ἀνάπτω, ἀνακαίω, πυρώνω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ.): Ρδάζω τὸ φουρνὶν Ἀμισ. Κερασ.

Β) Ἀμτβ. 1) Περικαίομαι, καψαλίζομαι Μακεδ. (Ἀνασελ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Εἶχα καὶ σταχάκια κι ἄδραξαν Αἰτωλ. Οὐ φοῦρνους ἦτον ἀψὺς κι τὰ καρβέλια μας ἄδραξαν Ἀνασελ. Συνών. ἀρπάζω. 2) Ἀνάπτομαι, μεταλαμβάνω πυρὸς, πυρώνομαι Πόντ. (Κερασ.): Τὸ φουρνὶν ἔρδαξεν. 3) Ὑφίσταμαι δυσκινησίαν, ἀκαμψίαν μέλους τινὸς τοῦ σώματος συνήθως ἔνεκα ψύξεως Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

ἀδραχτὰ ἐπίρρ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀδραχτός.

Ἐν σπουδῇ, ταχέως: Τὸ μουλάρι παίρνει τριφύλλι ἀδραχτά. Πῆρε ἀδραχτὰ τὰ λεφτὰ κ' ἔφυγε. Συνών. ἀδραχτικά, ἀρπαχτά, ἀρπαχτικά.

ἀδραχτάκι τό, σύνθηθ. ἀδραχτάσι Κύθν. ἀγραχτάκι Ρόδ. ἀγρατ-τάκιν Ρόδ. ἀραχτάκι Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Πελοπν. (Μάν.) δραχτάκι Προπ. (Κύζ.) κ. ἄ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀδράχτι.

1) Μικρὰ ἄτρακτος ἐνθ' ἀν.: Πᾶρε ροκκίτσα, μικρὸ δραχτάκι Κύζ. 2) Ποσότης νήματος ὅσην χωρεῖ ἡ ἄτρακτος Ρόδ.: Ἀσμ.

Κ' ἔκλωσα ὅλον τὸ χρόνο | ἔναν ἀγρατ-τάκιν ὄργο (ὄργος = νῆμα). Συνών. ἀδραχτέα 2. 2) Τὸ ἀγριόχορτον ἀδράχτι 8, ὁ ἰδ., Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

